

**Mirka
Joklová**
● — **pointa**

**Nejlepší
kámošky
zobou
zrní**

Nejlepší kámošky zobou zrní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Mirka Joklová
Nejlepší kámošky zobou zrní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Nejlepší
kámošky
zobou
zrní**

**Mirka
Joklová**

● — **pointa**

**Nejlepší
kámošky
zobou
zrní**

Tato kniha pro mě znamená velmi mnoho. Je to mé celoživotního přání, které se zrodilo už v dětství a kterým mě provázela jedna velmi důležitá osoba. (Posílám ti pozdrav do nebeských výšin – knížka je tu!) Jsem ze srdce vděčná každému, kdo mi pomohl splnit si sen a knížku podpořil. Rodině, přátelům, kolegům, známým, zkrátka všem. Věřím, že se vám knížka bude líbit, pobavíte se a občas i zasmějete.

Zvláštní poděkování bych ráda věnovala Darče C., která svým příspěvkem knížce ke vzniku také moc pomohla. Tvoje podpora je pro mě velmi důležitá a moc si jí vážím.

A ještě jedna věc, než se pustíte do čtení: všechny postavy, jména i charakterové vlastnosti jsou dílem mé fantazie. Podobnost s žijícími osobami je čistě náhodná.

„To snad není normální, aby něco žilo v takovém humusu. Všude bláto, slepičince, hnus! A ten smrad... Toho už se snad nikdy nezbavím, na to nepomůže ani koupel v esenciálním oleji. Odporný! Jak to může někdo dělat dobrovolně? Ta stará bréca už snad nemá ani čichové buňky... Kšá, potvory, kšá! Fuj, ne, nechodte ke mně!“ Markéta stěží udržela balanc, aby se nezřítila přímo doprostřed rozbláceného výběhu pro slepice. Balet na špičkách jí v kožených botách příliš nešel, a tak se občas nějakému slepičinci nevyhnula.

„Ty boty stály dva tisíce...“ zaúpěla si spíš pro sebe, když se zoufalým pohledem sledovala svoje kytičkové kožené boty, ve kterých byla nyní zabořená po kotníky v blátě.

„Bych se na to... tumáte, sežerete to i tak,“ brblala dál a převrátila obsah kýble přímo doprostřed výběhu, otočila se na patě a odčvachtala pryč. Jen co se dostala z nejhoršího, už na ni volala babička. Markéta si špinavou rukou shrábla vlasy z čela a trochu oťrela obličej. Její dlouhé hnědé vlasy se jí neustále někde pletly, tak si je začala stahovat do drdolu, ale z toho jí po chvíli vždy vykoukly pramínky a přilepily se na čelo.

„Markyno! Kde jsi? Co ti trvá tak dlouho? Ještě seno králíkům!“

„Vždyť už jdu! To je zase den, že jsem se vůbec vrátila, to jsem mohla radši zůstat na ubytovně než tady dělat posluhovačku...“ mumlala si Markéta pod vousy, i když žádné neměla, aby to babička neslyšela. Věděla, že jestli se babi naštve, sbalí jí kufr a vypakuje ji dřív, než by napočítala deset. „A jestli si zase brbláš, že jsi mohla zůstat, kde jsi byla, tak si klidně jdi, nikdo se tě neprosil,“ řekla rázně babička a odešla s nůši plnou sena do stodoly.

„Vždyť nic neříkám...“ zakončila Markéta debatu a odebrala se ke králíkárně. Tam se jí líbilo mnohem

víc než u slepic, navíc to tam nesmrdělo jak sto let stará žumpa. S krmením nespěchala, nebylo kam. Práci neměla, na nákup dnes nemusela a k Zikmundovi už šla babička. Zikmund byl valach, který babičce zůstal jako poslední. A jelikož měl barvu jako rezavý hřebík, říkala mu Zikmund. Druhý důvod prý byl, že jednou jednoho Zikmunda znala a byl to pěkný zmetek a tohle taky nebyl žádný anděl, ale pořádně tvrdohlavý a mazaný kůň, co rád dělal naschvály. Markéta ho neměla příliš v lásce, už odmala jí koně přišli jako zbytečně velká zvířata, v podstatě k ničemu a jen kolem nich bylo příliš práce. Jenže děda je miloval a vždy jich choval několik najednou. Babička už k nim takovou láskou nehořela, a tak jí nakonec po dědovi zůstal jen Zikmund.

„Haló, paní Rotařová, jste doma? Haló...“ Při těch slovech Markétě přeběhl mráz po zádech a zalezla za roh králíkárně, aby ji nebylo vidět, a podvědomě zadržela dech, jako by ji to snad mohlo učinit neviditelnou.

„Paní Rotařová, jedu do města, jste doma?“

„Ale to víš, že jsem, Lucinko, kde bych taky já, stará bába, byla. Jen pojď dál.“ Babička vyběhla ze stodoly jako mladice, úplně přitom zapoměla kulhat a div ne klusem se hnala k Lucii Mydlářové. „Jen se jdu optat, jestli něco nepotřebujete ve městě, zrovna tam jedu, tak vám nakoupím.“ Markéta byla pořád schovaná, ale v duchu si říkala, jak je možné, že někdo může takhle pištět, a jen zakroutila hlavou.

„To jsi moc hodná, Lucinko, že sis vzpomněla, pár věcí bych přeci jen potřebovala, ale s tím tě nebudu obtěžovat.“

„Ale kdepak, paní Rotařová, to já ráda a stejně tam musím.“

„Ty jsi prostě anděl, Lucinko. Tak víš co, kdyby ti to nevadilo, mohla bys vzít Markynu? Oběhla by obchody a na benzín ti dá, to se neboj. Markyno! Kde lítáš?“

Pojedeš s Lucinkou do města, tak honem!“ Naštěstí ani babička, ani culící se Lucinka neviděly, jaký škleb Markéta udělala. A že si dala záležet, zapojila snad všechny svaly v obličejí. Pomalu se zvedla a přišourala se k nim.

„Hm, tak pojedem, ale prosím tě, můžeš si vzít čisté boty? Přeci jen mám nové auto...“ Lucinka se i nadále uculovala a jen lehce prstíkem ukázala na Markétiny boty s nánosem bláta. Markéta utrousila neslyšnou poznámku a s kyselým obličejem se šla přezout. Oblečení neřešila, protože od doby, co se vrátila, nosila v podstatě jedno a to samé. Legíny a mikinu zhruba o dvě čísla větší. Byly to mikiny po tátovi, které zůstaly ve skříni. Už nebyl, kdo by je nosil, tak alespoň nyní našly využití. Markéta se do nich začala schovávat. Na nákup si však vzala kabelku, za jejíž cenu by si mohla pořídit ojeté auto, a odešla za Lucíí. Zablácené boty koplá do rohu chodby a nazula si sešlapané tenisky. Celou dobu si říkala, že pokud se bude tvářit dostatečně znechuceně, nebude s ní Lucie chtít mluvit. Kupodivu jí plán vyšel, protože v autě nepadla téměř ani jedna věta, krom letmého dotazu Lucie.

„To máš teda zajímavou kabelku k tomu hroznému ohozu, to je jako pravá jo?“ pištěla a křečovitě se držela volantů, do nějž zarývala nalakované nehty.

„Jo, je. Mám ji z dřívější,“ odsekla Markéta.

„Hm, tak snad jsi ji taky někde neukradla.“ Lucie se při těch slovech na Markétu otočila a přivřela lehce oči.

„Vážně, Lucie? Ani po těch letech toho nenecháš? Vážně budeme řešit tvoji chorou mysl a domnělý představy?“ odvětila Markéta znechuceně.

„No ale jako to nejsou žádné představy. Už jsi jednou kradla, tak to jako ty lidi pak kradou pořád.“ Lucie důležitě našpulila rty a zakroutila hlavou. Jedno se muselo Lucii nechat, měla krásné plné rty, naprosto symetrické a červené. Markéta jí je vždycky záviděla. Lucii závidě-

la málokdy, ale ty rty vždycky. Ani blond kudrnaté vlasy, ani modré oči, ani dlouhé nohy, ale rty.

„Fakt? A kolik máš v peněžence?“ zeptala se Markéta ostře, až Lucii její dotaz zarazil. Úšklebek jí zmizel z tváře, znejistěla a rty našpulila ještě víc.

„Co je ti po tom! Okamžitě sklapni, nebo tě hned vykopnu!“ zapištěla Lucie ultrazvukem.

„Ty sis chtěla povídat,“ odfrkla Markéta a dál už se celou dobu dívala z bočního okénka a přemítala nad událostmi posledních pěti let. Jak se to mohlo všechno takhle podělat?

Ještě před pár měsíci byla přece spokojená a měla našlápnuto k ideálnímu životu. Před pěti lety dodělala výšku s pedagogickým zaměřením, tedy ne celou, ale půlku ano, takže si připadala jako vysokoškolský absolvent. Našla si super přítele. Respektive milionového přítele, protože miliony opravdu měl. Koupil jim luxusní bydlení. Krásný, drahý, velký a hlavně moderní byt v centru Prahy, takže na druhé straně republiky od tohoto vidlákova, kam přísahala, že se nikdy nevrátí. Do práce chodit nemusela, vždyť to po ní nikdo ani nechtěl. Měla celé dny jen pro sebe, dovolené trávila u moře nebo na horách. Její jedinou starostí byl vzhled a váha, na které si Tadeáš zakládal. Vždycky jí říkal, do práce nechodíš, tak máš celý den na to, abys večer byla nejkrásnější na světě. A Markéta uměla být krásná, měla kaštanové vlasy, které se jí lehce vlnily, sytě hnědé oči a malý nos, který krásně doplňoval její oválný obličej. Když se tedy před důležitou akcí zvolil správný kosmetický salon a butik s oblečením, byla neodolatelná.

Tahle část minulosti byla na hony vzdálená tomu, jak vypadá teď. Váhu dávno přestala sledovat, přibrala deset kilo, minimálně, vlasy věčně stažené do drdolu, řasenka se někam ztratila a místo kapesníku občas použila rukáv obří mikiny po tátovi. Tadeáš se poděl na

stejně místo jako řasenka, i když jeho by raději viděla pod drnem. Nikdy mu neodpustila, jak s ní zametl.

Před více jak půl rokem ji na jednom večírku požádal o ruku, slavili otevření jeho nového podniku a její třicáté narozeniny. Markéta byla v sedmém nebi, zhruba čtvrt roku. Tadeáš byl zvláštní člověk, občas v noci nechodil domů, někdy nepřišel i dva dny. Telefony jí nebral nebo rovnou pokládal. To, že měl jednou za čas jednorázový úlet, Markéta věděla a po jeho provalení měla vždy krásný nový náhrdelník, takže se s tím dokázala nějak smířit. Tentokrát to však bylo jiné, jeho neustálé změny nálad a roztěkanost ji nenechaly v klidu. Přes známé vypátrala adresu jeho nového podniku a vydala se tam. Už zdálky jí bylo jasné, o co se jedná. Větší vilka s vysokým plotem a spoustou kamer kolem dokola. V oknech červené závěsy, nad vstupními dveřmi neonový nápis. Stiskla zuby tak silně a rychle, až se málem kousla do jazyka a vyrazila ke dveřím. Po chvíli otevřela nějaká madam s šátkem na hlavě a tunou nepadnoucí rtěnky na rtech, jinak na sobě neměla nic. Když zjistila, kdo Markéta je, pustila ji dál a poslala ji na zahradu. Tam našla Tadeáše ve vířivce se třemi nahými ženami a šampaňským.

To už Markéta nevydržela a začala ho častovat kdejakou neslušnou poznámkou. Tadeáš se s klidem zvednul z vířivky, došel až k ní, vzal jí kabelku, vytáhl z ní mobil a klíče od auta. „Tímhle jsme spolu skončili. Měla jsi hezky čekat doma jako poslušná ženuška, ne šmejdit po něčem, do čeho ti nic není. Navíc jsem tady zjistil, že jsi vlastně hrozně nudná, takže sorry. Teď se seber a vypadni. Ale abys neřekla, že jsem svině, tady máš deset táců, to ti na cestu do té vaší díry bude stačit. Figo tě odveze do bytu, máš půl hodiny, aby sis vzala svoje věci, a pak už o tobě nechci nikdy slyšet.“ Markéta se nemohla na jediné slovo, stála tam úplně oněmělá. Vzala

si zpátky kabelku, ve které byly peníze, tupě zírala do ní, pak na Tadeáše a ani se nepohnula. Figo ji musel chytit za loket a vyvést ven. Až před vilou jí došlo, co se stalo, vzteky servala prstýnek a mrskla s ním o dveře hampejzu. Figo stál vedle ní, byl to takový hromotluk. Vždycky nosil jasně zelené tričko, nikdy ho v jiném neviděla. Stejný střih i barva. A téměř nikdy nemluvil. Výjimku neudělal ani teď. Počkal, až se uklidní, a odvezl ji pryč. Tak skončila její jediná životní romance. I když romance by bylo asi silné slovo.

Markéta měla ráda luxus a drahé věci, vždycky po nich toužila, ale nikdy je nemohla mít. Bydlela s rodiči v domě, který patřil prarodičům. Musela se starat o jejich hospodářství a nosit oblečení, které po někom po dědila. Na vysoké se snažila vše změnit, z posledních peněz si koupila drahé oblečení a v něm v jednom baru potkala Tadeáše. Od něj se pak už neodtrhla. Všem jeho známým a přátelům i svým nově získaným přítelkyním tvrdila, že ho miluje. Ale byla to láska spíš k penězům. V minulosti byla sice zamilovaná, a to dokonce tak, že nevěděla, jak se z toho pocitu vymanit, ale nikam to nevedlo. S Tadeášem najednou měla všechno, po čem vždycky toužila. Až do této chvíle.

Po pár dnech, ve kterých zůstávala v jedné ubytovně, dokud jí nedošly peníze, seděla ubrečená v autobuse nekonečné hodiny, po nichž jí nezbývalo nic jiného než zaklepat na dveře chalupy, kde bydlela babička. Neměla kam jít. Rodiče se zabili před třemi lety při autonehodě, když je smetl nějaký ožrala. Babičku viděla naposledy na jejich pohřbu. Od doby, kdy se seznámila s Tadeášem, s rodiči vůbec neměla dobré vztahy. Najednou jí připadli strašně obyčejní a nudní, i když ani předtím to nebyla žádná sláva. Nikdy spolu moc nevycházeli, ale s Tadeášem se vyostřily dávné spory a došlo k ošklivé hádce, po které si všichni šli svou cestou. Vět-

šinu dědictví po jejich smrti dostala babička, přepsali na ni starý dům, spíš barabiznu, a pozemky. Markéta dostala nějaké peníze z pojistek, ale to bylo všechno. Nikdy se ani nepřijela podívat na věci, co po nich zbyly. Nikdy nepřijela navštívit babičku. Když se jí občas snažila dovolat, babička jí většinou telefon hned odmítla, nebo s ní vydržela mluvit přesně tři minuty, než se dostaly k otázce, kdy Markéta přijede. Ta řekla, že nepřijede, a babička hovor ukončila. Před čtvrt rokem ale stála Markéta v noci u dveří domu, ve kterém už roky nebyla, a bála se zazvonit. Nakonec se však odvážila, ale čas, než babička otevřela, se jí zdál nekonečný. Vůbec nevěděla, co se stane.

„Á, to jsi ty. No nic, tak pojd' dál, usteleš si v tom svém smetišti.“ Babička ji sjela pohledem a podle toho, co viděla, jí muselo být na první pohled jasné, co se stalo a že tohle není zdvořilostní návštěva.

„Hej, už jsme tady!“ Markétu ze zamyšlení vytrhnul protivný hlas Lucie, která jí tlačila ven z auta. Naneštěstí si Markéta všimla, že zaparkovala přímo na náměstí, a při pohledu na svoje ošacení jen protočila panenky.

„Za dvě hodiny se tu sejdeme, buď tu přesně, jinak si můžeš jít tu dálku pěšky. A teď běž, nemusí nás hned všichni vidět spolu, ještě si budou myslet, že vozím nějaké bezdomovce.“ Lucie odcházela a prohrabávala si vlasy rukou, aby nabyly na ještě větším objemu. Markéta si pomyslela něco o prdeli a vydala se na druhou stranu.

Pomalou chůzí přešla malé náměstí se sochou uprostřed. Nikdy pořádně nevěděla, čím socha to je, jelikož jí chyběla hlava a pravá ruka od lokte dolů. Už když byla malá a chodila tudy do školy, vždycky se na ni dívala a přemýšlela, jak původní hlava vypadala. Představovala si, že to byl nějaký zbojník s hákem místo ruky. Patrně to však byl generál a nejspíš se o tom ve škole

učili, ale to už bylo tak dávno, a navíc určitě zrovna tu hodinu chyběla...

Sedla si na lavičku, ze které viděla na sochu, a zírala na ni, připadala si stejně bezhlavá jako ten chlápek na podstavci. Nevěděla, co si počít, kam se vydat, co dělat se životem, a v tomhle zapadákově nebyl nikdo, kdo by jí mohl pomoci. Kvůli zabavenému telefonu přišla o všechny kontakty, které měla, ale někde hluboko uvnitř věděla, že by jí stejně nikdo nepomohl. Všichni to byli přátelé Tadeáše, všichni stejně vypočítaví jako ona. Čert aby to vzal!

Po chvíli se zvedla a líně se došourala do velkolepého řeznictví na náměstí. Jeho skvělost spočívala ve dvou gigantických skleněných výlohách, ty si jen tak někdo dovolit nemohl. Dalšími znameními, která podtrhovala okázalost řeznictví, byly dvě prasečí hlavy v každé výloze. To Markétě připadalo nechutné už z dálky. Mnohem nechutnější výjev se jí však naskytl uvnitř. Za pultem stála Andrea, její bývalá spolužačka. Stále nádherná Andrea Valášková. Jak tu Markéta nenáviděla, to se dalo jen stěží popsat. Nesnášela ji ještě víc než Lucii a to bylo co říct. Její nenávist trvala od šesté třídy a s každým rokem nabírala na intenzitě i přesto, že se neviděly. A teď tu stály obě, Lucie i Andrea, skřehotaly jako dvě sýkorky na stromě. Jedna za naleštěným červeným pultem a druhá před ním, nakloněná v důvěrném hovoru. Obě však okamžitě přestaly mluvit, jakmile Markéta vešla, což působilo hrozně nenápadně. Markéta potřebovala koupit jen hovězí kosti, nic víc, jen hovězí kosti. Věděla, že jestli se vrátí bez nich, babička ji přerazí. Takže se zakousla do rtu, zatnula pěsti a šla dál směrem k těm dvěma ženštinám.

„Ale, ale, koho to k nám vítr zavál. To jsem si nemyslela, že se tu ještě někdy ukážeš... copak? Velký svět už tě nebaví?“ Tón Andreina hlasu byl nepřijemný jako

vždy, zněl tak povýšeně a namyšleně, až z toho Markéta protočila oči navrch hlavy. Navíc to její í, pokaždé ho protahovala, až z toho člověku zvonilo v uších. Vůbec se nezměnila, pomyslela si Markéta, ale ještě se nevzdávala.

„Ahoj, Andreo, potřebuju pár hovězích kostí,“ řekla Markéta tak klidně, jak jen to šlo.

„Ale jistě, jistě, beze všeho. Já si myslela, že se tu dřív nebo později objevíš. Máme tu spoustu hovězího masa. Kýtu, plec, roštěnec...“ Andrea byla, jako když másla ukrajuje.

„To je dobrý, potřebuju jen ty kosti.“ Markéta se snažila být trpělivá, ale hlas se jí chvěl nervozitou.

„Jak myslíš, však vy jste si vždycky vystačili s málem, že mám pravdu?“

„Cože?“ Markéta pohledem propíchla Andreu a podívala se i na Lucii, ta se očividně dobře bavila.

„Však víš, nikdy jste si pořádné maso nekupovali, vždycky vám stačily odřezky a kosti, tak se na to maso aspoň podívej, ne? Abys věděla, jak vypadá,“ uchechtla se Andrea.

„Přišla jsem si pro hovězí kosti a zatím tady vidím jen celou krávu!“ Markéta se otočila na podpatku a odcházela. Kráčela tak rázně, že se ve dveřích srazila s nějakou postavou. Zarazila se a zběžně se koukla, do koho to vrazila. Byl to Jáchym. Podívala se na něj a najednou jako by se ocitla v době před patnácti lety, když se vídali na střední škole. Jáchym byl Markétina první láska. Chvilí spolu chodili v posledním ročníku na střední škole, trvalo to asi dva měsíce. Markéta ty dva měsíce bláznivě prožívala až do chvíle, kdy ho načapala s Andreou ve stodole. Kdo kruci někoho podvádí ve stodole? Jsou to snad zvířata nebo co? Ten den ho viděla naposledy. Byla to totiž chvíle, kdy se definitivně rozhodla, že tenhle zapadákov opustí a už se sem nevrátí.

Teď tu stál před ní, na tváři pořád ten stejný šibal-
ský úsměv a zářivě hnědé oči. Markéta úplně strnula
a nebyla schopna ze sebe dostat ani hlásek. Toto za-
seknutí přerušila Andrea, která jí pištivým hlasem do
hlavy zarazila kůl složený ze slov: „Tohle je můj manžel,
Jáchym. Myslím, že se znáte.“ Nato se s Lucií hlasi-
tě rozesmály. Markéta se otočila na patě prošoupané
tenisky, odstrčila Jáchyma a odešla. Hlavou se jí ho-
nily myšlenky o tom, jak moc to tu nenávidí a jak by
chtěla zmizet z téhle díry, a navíc nemá ty podělané
kosti. Kruci! Bezmocně se svalila na lavičku před bez-
hlavou sochu a civěla do prázdna. Už toho měla dost,
jako by nestačilo, jak mizerně se sama cítí, ještě jí to
musí Andrea připomínat. Navíc začínal podzim, to šla
na Markétu vždycky chmurnější nálada. Po chvíli za-
čalo nepříjemně foukat, takže se donutila zvednou a jít
do samoobsluhy, která byla mimo náměstí, a Markéta
doufala, že tam bude méně zvědavých očí. To se ale
spletla.

Jak se zdálo, tak dnes nemusel být nikdo v práci
a všichni její bývalí spolužáci nebo alespoň jejich ro-
diče se mohli potulovat po mrňavém městečku, kte-
ré mělo všeho všudy jedno náměstí, několik bočních
ulic, maličké sídliště, školku, poštu, hospodu a park.
A všechny samozřejmě moc zajímalo, kde se tady bere,
jak se jí daří po smrti rodičů a proč že se to vlastně vrá-
tila. K čertu s nimi se všemi! Měla toho plné zuby, takže
když se jí roztrhla taška s nákupem, byla to ta přísloveč-
ná poslední kapka, kterou už nedokázala ustát. Nedíva-
la se napravo, nalevo, ale rovnou začala hartusit na člo-
věka, který se sehnul, aby jí pomohl. Neobtěžovala se
zjistit, kdo to je, prostě ze sebe vypustila všechn vztek,
co v sobě měla. Nadávala, až byla celá červená a z očí se
jí vyhrnuly slzy vzteku, které v sobě od nastoupení do
Lucčina auta zadržovala.

„Měla jsi štěstí, že se ti nevyžil ocet, to by byla spoušť, ale takhle o nic nejde, pár potlučených jogurtů ještě nikoho nezabilo,“ řekl Markétě vlídný hlas a začal jí rovnat věci do své tašky.

„Tak už tu nebul a pojď, kousek odtud mám ochod, tam se můžeš utřít od té smetany.“ Teprve teď si Markéta všimla, kdo jí to pomáhá. Byla to Andreina stará teta. Vlastně nějaká teta přes koleno nebo dvě, Markéta už nevěděla, jaký příbuzenský vztah mezi nimi přesně je, ale jistě věděla, že nějaký určitě ano. Paní Valášková Markétě vzala nákup a vydala se někam do boční uličky. Markéta se posbírala ze země, rukávem mikiny si utřela oči a nos a šla za ní.

Po dvou minutách se ocitla v nádherně provoněném obchodě. Byla to tam samá svíčka, svícen, korálky, sušené květiny a voňavé pytlíčky s čaji. A taky spousta jiných věcí, všechno ale vonělo. Markéta nasála tu vůni a na chvíli jako by se ocitla na úplně jiném místě. V nějakém z krámků, které znala z Prahy. Tahle vůně ale byla jiná, tak nějak hřejivá. Paní Valášková se na nic neptala a rovnou Markétu nasměrovala na svoje křeslo v zadní místnosti. Posadila ji a dala vařit vodu na čaj. Markéta se beze slova rozhlížela a nějak se nemohla vzpamatovat, alespoň už přestala brečet. Paní Valášková dovařila čaj a postavila hrnek před Markétu spolu s talířkem plným sušenek. Markéta se zadívala na sušenky a všimla si, že jsou v nich nějaké květiny.

„To je levandule,“ odtušila paní Valášková. „Vypij ten čaj, uleví se ti.“ Poté zmizela vpředu v obchodě, dorazil totiž nějaký zákazník.

Markéta ochutnala čaj, byl bylinkový a příjemně nasládlý. A ta vůně! To se nedalo popsat. Trochu se uklidnila a začala se stydět, jak se k paní Valáškové chovala.

„Promiňte, nechtěla jsem na vás tak vyjet, ale už jsem to nějak nezvládla, čekala jsem další pitomou otázku...“

omluvila se Markéta okamžitě, jakmile se její zachránkyně vrátila.

„Počítám, že těch pitomých otázek bylo dnes až příliš.“

„Právě. Děkuju za pomoc s nákupem a za čaj. Je výborný a vy máte naprosto dokonalou šálu,“ ožila zase Markéta.

„Vidíš a tady se nikomu nelíbí. Děkuju ti, mám ji ráda,“ paní Valášková šálu odmotala a dala tak vyniknout celému vzoru, který ji zdobil. Na šále se prolínaly tři barvy, vzájemně se proplétaly a oddělovaly. Markétu úplně uchvátila.

„Je nádherná, sluší vám, měla byste ji dál nosit.“ Paní Valášková se usmála a zeleno-žluto-modrou šálu si zase omotala kolem krku a ramen. Podle Markéty byla paní Valášková naprosto stylová. Její účes, nalakované nehty, velký náhrdelník. Byla jiná než ostatní ve městě. Vůbec se nepodobala ženám v jejím věku. Ty mívaly huňaté chlupaté mikiny, na hlavách šátky a scházely se u karet. Paní Valášková místo toho kouřila cigarety z dlouhé špičky a rovnala si prsteny na rukou. Měla jich tam spousty, velké i malé, které nenasadila úplně. Měla tak každý někde jinde.

Markéta se u ní zdržela déle, než by měla, takže zmeškala odjezd a s úšklebkem ignorovala Luciino volání na mobil. Bylo jí s paní Valáškovou dobře, povídaly si snad tři hodiny. Nebavily se však o Markétině předchozím nebo nynějším životě, ale o sortimentu, který paní Valášková v obchodě měla. Probíraly se různými věcmi, šátky, šálami a háčkovanými ponči. Markéta byla najednou ve svém živlu, mohla mluvit o módě a o tom, co ji zajímá. Bez ostychu zeptala, zda tady vůbec něco prodá, v Praze by to byl skvělý obchod, ale nedokázala si představit, že by jej tady někdo docenil.

„Nemám děti ani manžela a v životě jsem se nadřela ažaž, takže teď si užívám. Mám našetřeno, a tak si

můžu dovolit i tenhle málo výnosný obchod a všechny ty serepetičky, co tu jsou. A jestli se to tady místním líbí nebo ne, to mě pramálo trápí. Mám své zákazníky, to mi stačí.“

„Promiňte, na to jsem se neměla ptát. Ale jednou se vás budu muset zeptat na ten váš čaj, má nějakou zajímavou, skoro až podezřelou vůni.“ Markéta na paní Valáškovou lehce mrkla. Ta však jen mávla rukou a prohrábla si fialové vlasy.

„Jsem čupr ženská? Jsem. Tak co. Jsem svobodná, bezdětná, nikdo mě nemůže peskovat. Můžu a vždycky si budu dělat, co jen budu chtít, a to včetně pitného režimu, mladá dámo.“ Při těch slovech paní Valášková lehce přivřela oči. Markéta se usmála a jen lehce zakroutila hlavou. Po třech hodinách uznala, že už opravdu musí odejít, protože bude muset jít pěšky a domů je to dobrá hodina chůze. Ještě než odešla, paní Valášková jí nabídla práci v obchodě. Markéta měla pracovat jako prodavačka a pomáhat se vším, co bude třeba. Plat sice nebyl nijak závratný, ale pořád lepší než být zapsaná na úřadu práce. Markétě to vlilo novou krev do žil, byla přímo nadšená. Byl to přesně ten impulz, který potřebovala, aby se trochu vzpamatovala. Vzala tašku s nákupem a zamířila si to do první zastavárny, kterou měla po cestě. Jejich městečko bylo sice malé, ale ať je město sebemenší, vždycky se tam nějaká zastavárna najde. Markéta rozrazila dveře a sundala si náramek a řetízek, které měla na sobě. Byly ještě od Tadeáše. Hodila je na pult před prodavače. Ten si je beze slova prohlížel a pak vyndal deset tisíc. Markéta věděla, že mají mnohem, ale mnohem větší cenu, takže se na něj jen zašklebila.

„Vezmu si dvacet a budu předstírat, že nevidím, jak se mě snažíte oškubat.“ Prodejce, starý podsaditý pán s nažloutlým plnovousem, si Markétu zkoumavě pro-

hlédl, ale pak se usmál a z kasy vytáhl další peníze, beze slova jí je podal.

„Výborně, možná se tu ještě s nějakým šmukem ukážu. Ale potom budu chtít slušnou cenu hned, jinak půjdu jinam.“ Markéta měla pocit, že se den obrací k lepšímu, bylo skoro poledne, domů sice přijde pozdě, ale s penězi a prací.

Domů šla pěšky a celou cestu se usmívala. Ani jí nevadilo, že se musí vláčet s nákupem po ne zrovna hladké silnici. Jejich malé městečko se vyznačovalo kdečím, ale opravenými silnicemi rozhodně ne. Hlušov, kterému všichni říkali Hlušina, ležel na úbočí několika kopců svírajících údolí. Dříve měl poměrně velký počet obyvatel, proto si také mohl dovolit náměstí, dva kostely, maličkou radnici, školku a základní školu, ve které byly vždy maximálně dvě třídy v jednom ročníku a pouze první stupeň. Z náměstí vedly boční ulice, které končily buď u řeky nebo v lese. Pouze jedna ulice se vyznačovala tím, že končila na sídlišti, kde stálo asi šest panelových domů, za kterými se rozléhal park. Bylo to takové malé centrum pro samoty, které byly rozsety v okolních lesích a na okolních kopcích. Kdo nebydlel v Hlušově, měl dům, stejně jako Markéta, na nějakém jeho vzdáleném konci. Pěšky to bylo od náměstí zhruba hodinu. V tomto okruhu zůstávalo jen několik rodin a stála zde spousta prázdných domů. Mezi nimi také malý lovecký zámeček, od Markétina současného bydliště vzdálený deset minut chůzí. Bylo to krásné stavení, které dostalo během předchozích dekád pořádně zabrat. Jeho majitelé se ho nyní snaží obnovit a vrátit mu původní krásu z doby jeho vzniku. Nikdy sice pořádně nepochopila, proč si zrovna tady někdo postavil zámeček, ale děda jí vždycky říkal, že pán alespoň mohl střílet jeleny rovnou z okna.

Většina obyvatel však žije v malých domcích nalepených na stodoly a maštale. K náměstí se už sice dostal

moderní svět, ale jinak to je pořád to maličké město schované v lesích. Jakmile se však přestalo těžit dřevo, ubylo práce, až nakonec nezbyla skoro žádná a spousta lidí odešla do velkého města. Markéta cestou rozjímala nad osudy zdejších obyvatel a samozřejmě se nezapomněla alespoň chvíli litovat, jak nespravedlivě se k ní osud zachoval, když na ni zase poslal Andreu a Jáchyma. Většinu trasy však byla veselá díky nalezené práci. Vydrželo jí to přesně do chvíle, než přišla do babiččiny kuchyně. První, čeho si všimla, byla našťvaná babička házející velké kosti do hrnce na vývar. K čertu, pomyslela si hned ve dveřích.

„Ahoj, babi,“ pokusila se Markéta o smířlivý tón, ale reakce se nedočkala. Babička jen mrštila další kost do hrnce, až vystříkla voda na zeď.

„Trvalo mi to dlouho, ale zato mám dobrou zprávu,“ zkusila to ještě mile, ale zbytečně.

„Ale nepovídej, a co je ta dobrá zpráva? Že mi dlužíš na nájmu nebo že jsi nedokázala ani koupit kosti, že tě obtěžovalo jít do řeznictví? To jsou mi teda dobré zprávy, jen co je pravda!“ štěkla po ní babička a přitom jí hrozila jednou kostí, kterou nestihla odhodit do hrnce. Vypadala trochu jako čarodějnice. Na hlavě sítku, pod ní natáčky, zástěru a v ruce kost.

„Co to povídáš? V řeznictví jsem byla, ale ta kráva Andrea byla stejná jako vždycky a kosti mi neprodala. Kdes je vůbec vzala?“

„Kde asi! Od Lucinky přece, aspoň že ta je co k čemu a na nákup skočila. Je to hodná holka, ne jako ty, Markyno!“ Babička se na Markétu dívala zlostným pohledem, to Markétu pořádně namíchlo.

„Víš co? Tak fajn! Tady máš svůj podělanej nákup! A tady svoje podělaný peníze! A vypadáš jako čarodějnice, abys věděla!“ Markéta všim mrštila na stůl, hodila tam nákup i dvacet tisíc, co před hodinou získala. Na

nic nečekala a naštvane vyběhla z kuchyně přes chodbičku na dvůr.

Byla vzteky bez sebe. Chtěla se někam uklidit, zalézt, schovat se, ale neměla kam. Všechno bylo na očích. Bloumala po dvoře, kopala do všeho, co jí přišlo do cesty. Nakonec skončila ve výběhu pro slepice. Babička tam měla naskládané staré kmeny z pokácených stromů. Markéta si nafučeně sedla na mokré dřevo a vzteky si kousala nehet na palci. Jak mohla babička tak snadno věřit Lucii? Markéta zase myslela na to, že se neměla nikdy vracet. Z Prahy měla jet někam do neznáma, však by si poradila, třeba by si někoho našla, ale ona se vydala sem a už pěkných pár měsíců tu živořila jako červ v zemi. Nejraději by se okamžitě sebrala a zmizela, ale cítila, že jí tu něco drží. O všechno a všechny v životě přišla, jediná blízká osoba, která jí zbyla, byla babička. Ta stará protivná bréca, co za posledního čtvrt roku neřekla jediné milé slovo. Nebo alespoň ne Markétě. Nad vším ostatním se rozplývala, ale jí neřekla hezkého nic. Dokonce i k jídlu ji volala zvoněním na kravský zvonec, co stál odjakživa v kuchyni na okně.

Nejvíce ze všeho tady Markétu rozčilovaly slepice, protože těm babička věnovala extra péči a chovala k nim náklonost. Jednou ji Markéta dokonce slyšela, jak se rozplývá nad slepičincem jedné ze svých slepic. Láskyplně jim říkala *moje zlatý holky*. A přitom Markétě moc zlaté nepřišly. Dělalý nepořádek, smrděly, kvokaly a ničily jí jedny boty za druhými. Markéta seděla na mokřém dřevě dobré dvě hodiny a rozmýšlela co dál. Kalhoty už měla úplně mokré a mikinu, kterou si stáhla pod zadek, taky. Nehet okousaný skoro až na kost. Tady si je stejně nikdy nelakovala, tak co, pomyslela si, nikdo to nevidí. Občas po slepicích hodila kousek kůry z kmene, na kterém seděla. S babičkou to nikdy nebylo lehké. Měla svoji hlavu a svoji pravdu, ale pamatovala